

I

Edward Bloxham lag met zijn gezicht in een door de zon beschenen plas bloed op de stenen keukenvloer. Al een paar minuten lag hij daar roerloos zonder een klap te geven. Maria keek wezenloos naar zijn lichaam, vouwde de krant op die op de keukentafel was blijven liggen en gooide hem in de oudpapierbak. Terwijl ze langzaam met een theedoek een kopje afdroogde, probeerde ze te bedenken hoe ze de vlekken uit de lichte voegen moest krijgen. Een tweede kopje liet ze onafgewassen op het aanrecht staan. Ze pakte de stoelpoot die op Edwards hoofd lag en stak haar wijsvinger in de smurrie van lichaamsweefsel die aan de uitstekende metalen bout kleefde. Het stevige stuk hout was een opmerkelijk geschikt wapen gebleken. Je hoefde geen dokter te zijn om te weten dat de grijze brij die uit de schedel van haar echtgenoot naar buiten kwam hersenweefsel moest zijn. De verticale barst in zijn achterhoofd was tien centimeter lang, en een borrelende vloeistof sijpelde zijn nek in. Het was tijd om de politie te bellen, maar haar tuin lag er in het licht van de middag zo idyllisch bij dat ze zich er moeilijk toe kon zetten. Ze rekende het even globaal uit. Het aantal maanden per jaar waarin je kon tuinieren – acht als het weer meezat –, twintig dagen per maand in de tuin, vier uur per dag. Vermenigvuldig dat met de vijftien jaar sinds ze met werken was gestopt, en je kwam uit op een kleine tienduizend uren waarin ze de aarde naar haar hand had gezet om haar leven nog enige kleur en schoonheid te geven. Dat zou nu allemaal vergaan. Misschien was dat eigenlijk wel een toepasselijk eind. Man overleden. Planten dood. De voorspelbare seizoenen van haar leven die verdwenen.

Maria streek met haar handen, eerst de ene, daarna de andere, langs de stoelpoot en koesterde de sensatie van Edwards levenwekkende cellen die door haar vingers gleden. Bijna twintig jaar lang was hij de dominante kracht in haar leven geweest. Nu, een week voordat

ze veertig zou worden, had ze zijn dood veroorzaakt en zou ze dat kroonjaar als een single moeten vieren. Hoogstwaarschijnlijk in de cel, maar hoe dan ook single.

Het was echt een afschuwelijke troep op de vloer. Nadat ze een theedoek in de wond had gedrukt, stapte ze over hem heen en duwde voorzichtig met haar elleboog de deur van de provisiekast dicht. Daarna liep ze naar de kapstok in de hal, waar Edwards colbertje hing. Met een plakkerige hand haalde ze zijn mobieltje uit de binnenzak. Ze verwonderde zich erover hoe gestroomlijnd het ding eruitzag in vergelijking met het goedkope plastic toestelletje dat zij verstopt had. Er hoefde geen persoonlijke beveiligingscode te worden ingetoetst, want die had Edward nooit nodig gehad. Thuis was Maria de enige in zijn gezelschap, en op zijn werk alleen zijn secretaresse. Simpel en routinematig. Zo had hij de dingen graag. Had gehad, verbeterde ze zichzelf. Ze toetste het alarmnummer in.

‘Wilt u politie, ambulance of brandweer?’

Vreemd om te denken dat er nog iets te redden viel. Alsof iemand nog hulp kon bieden of van nut kon zijn. Daar was het nu te laat voor.

‘Ik heb mijn man vermoord,’ verklaarde Maria. ‘Dus kiest u maar was het beste is.’

De vrouw aan de andere kant van de lijn aarzelde geen seconde, dat moest ze haar nageven. Ze noteerde Maria’s naam en adres en vuurde een serie vragen af over Edwards huidige toestand.

‘Hij ligt op de grond en beweegt niet meer,’ zei Maria. ‘Ik heb hem niet verplaatst. Hij ligt op zijn buik.’

‘Ademt hij nog?’ vroeg de vrouw.

‘Ik heb zijn schedel ingeslagen,’ zei Maria. ‘Nee dus.’

‘De politie en de ambulance zijn onderweg. Ik wil u verzoeken de voordeur alvast open te zetten. Hebt u een hond?’

Maria zuchtte. Nee, geen hond. Niets wat liefde of tijd vergde. Niets wat van haar had kunnen houden.

‘Ik ben de enige hier,’ zei ze. Ze liep naar de voordeur en zette die wijd open. Ze werd afgeleid door het getjilp van vogels en de geur van pas gemaaid gras. Meeuwen zweefden in de richting van de kust van Somerset, en ze glimlachte bij de gedachte dat haar man nooit meer zou klagen dat ze de lak van zijn Volvo beschadigde. De politie was in aantocht; in de verte zongen sirenes hun tweetonig lied. Maria vroeg zich af waar ze het beste hun komst kon afwachten. Het leek haar

ongepast om dan over het lichaam van haar man gebogen te staan. De woonkamer was te ver weg; het zou nogal harteloos zijn om bij deze dramatische gebeurtenis in een leunstoel neer te zitten. De oprit leek nog de meest logische plek. Ze liep naar buiten, onbespied door de burens. Leylandii-hagen zorgden al jaren aan beide kanten voor privacy, en doordat hun beeldige huis met vijf slaapkamers op een ruime kavel stond, hoorden en zagen ze niets van de burens links en rechts van hen.

De toegangspoort. Daar had ze even niet bij stilgestaan. Ze liep weer naar binnen en drukte op de knop. Edward had een afstandsbediening aan zijn sleutelbos, maar die zat waarschijnlijk in zijn broekzak, en ze was niet van plan om daarin te gaan graaien. Ze liep terug naar de oprit en zag dat het dubbele hek bijna helemaal openstond. Het indrukwekkende smeedijzer was in sierlijke krullen gevat, iets waar Edward ontzettend trots op was geweest. Maria wist nog goed dat het hek werd geplaatst. Opgetogen had de installateur haar de afstandsbediening overhandigd en haar gevraagd of ze als eerste de poort in werking wilde stellen. De twee delen schoven volkomen synchroon over het grind dicht.

‘Kijk, over uw veiligheid hoeft u zich nu geen zorgen meer te maken,’ had de man gezegd.

Soepel was haar kooi dichtgegaan. Ze kon er natuurlijk wel door naar buiten kijken. De weg die erachter lag liep nog steeds kronkelend de verte in. De huizen van de burens stonden nog steeds keurig in het midden van goed onderhouden gazons. Vogels vlogen nog steeds over en weer en bouwden hun nest waar ze wilden. Er was niets veranderd, behalve dat haar wereldje bijna ongemerkt kleiner was geworden, en dat haar leven haar nog meer tegenstond.

Een politieauto reed de oprit op, en een tweede stopte voor de poort, met daarachter een ambulance. Maria zag dat een politievrouw uitstapte en waakzaam in haar richting liep.

‘Bent u mevrouw Bloxham?’ riep ze.

‘Ja. Hallo,’ zei Maria.

‘Mevrouw, ik wil graag dat u het voorwerp weglegt dat u daar in uw handen houdt,’ instrueerde de politievrouw haar. Ze bleef op een afstandje staan.

Maria tilde haar hand op. De stoelpoot verscheen in haar blikveld alsof het ding op wonderbaarlijke manier aan haar arm vastzat. Een paar van Edwards haren wiegden heen en weer in de wind.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Ik had niet in de gaten dat ik die nog vasthad.’ Ze legde het ding voorzichtig voor haar op het grind. ‘Edward is in de keuken.’

De politievrouw had gezelschap gekregen van een collega, en samen liepen ze op haar af. Twee hulpverleners stapten uit de ambulance.

‘Ik ben brigadier Mull,’ zei de agente. ‘We willen graag naar binnen, mevrouw Bloxham, naar uw man. Is er verder nog iemand in huis?’

‘Ik ben de enige,’ zei Maria.

‘En zijn er nog meer wapens waarmee we rekening moeten houden?’ vroeg de vrouw.

Maria hield haar hoofd schuin. De agente bedoelde natuurlijk de stoelpoot. Het was nog niet bij haar opgekomen om die als wapen te beschouwen. Een tijdje geleden was het nog gewoon een onderdeel van een meubelstuk dat gerepareerd moest worden. Nu had het een nieuwe bestemming gekregen. Wat een dramatische verandering, dacht ze. Net als bij haar. Van huisvrouw tot moordnares – dat zouden de kranten ervan maken als ze er lucht van kregen –, alsof het niets was. En ze zouden ook een in memoriam voor Edward schrijven. Een voor-aanstaand ecooloog, een klimaatdeskundige, een natuurbeschermer die gespecialiseerd was in de Britse fauna en watervogels – er kwam geen eind aan de rij loftuitingen – schrijver, programmamaker, *local hero*. Ze zouden berichten dat hij in zijn eigen huis was doodgeknuppeld. Doodgeknuppeld. Wat een plastisch woord. Tot aan vandaag had ze dat nooit geassocieerd met de doffe klap van hout op een schedel.

‘Mevrouw Bloxham?’ zei de agente, terwijl ze een stap dichterbij kwam.

‘Verder niet, nee,’ zei Maria. ‘Geen andere wapens.’

‘Mooi. Ik moet u vragen uw handen omhoog te doen, mevrouw, en rustig te blijven staan als ik dichterbij kom,’ zei brigadier Mull. De woorden werden niet onvriendelijk uitgesproken maar waren desalniettemin een bevel. Maria wist wanneer ze gecommandeerd werd. Langzaam stak ze haar handen omhoog. Toen ze haar bloedrode handen zag, beseftte ze dat ze er angstwekkend uitzag. Brigadier Mull liep naar haar toe en fouilleerde haar. Toen de vrouw had vastgesteld dat Maria geen wapens op haar lichaam droeg, knikte ze naar de hulpverleners, die snel naar binnen gingen, samen met een agent uit de auto die voor de poort geparkeerd stond. ‘Dank u. Nu wil ik graag dat u uw handen laat zakken en ze op uw rug doet. Dan doe ik u handboeien om. Het

zou kunnen dat ze een beetje knellen. U moet het maar zeggen als het pijn doet.'

Ze waren allemaal ontzettend beleefd, dacht Maria, zeker gezien het misdrijf dat ze bekend had te hebben gepleegd. In haar keuken lag een dode op de grond, en toch werd ze respectvol aangesproken met 'mevrouw Bloxham'. Dat zou niet lang zo doorgaan. Niet als ze hem eenmaal hadden gezien.

'Ik moet u vragen hier te blijven, dan ga ik naar binnen. Mijn collega, brigadier McTavish, zal bij u blijven. Ik wil u nadrukkelijk verzoeken u niet te bewegen noch enige aanstalten daartoe te maken. Begrijpt u me?' vroeg brigadier Mull.

'Ik begrijp u,' verklaarde Maria.

Er kwam nog een auto aan, een ongemarkeerde, terwijl brigadier McTavish Maria bij haar geboeide polsen pakte. Een man stapte uit. Zijn kleren waren net zo non-descript als de auto waarin hij aan was komen rijden. Hij trok handschoenen aan en keek om zich heen alsof hij de lucht wilde opsnuiven, dacht Maria. Om de geur van bloed tot zich te nemen. De man deed het achterportier open en pakte een tas van de achterbank. Zonder oogcontact met Maria te maken liep hij naar haar toe, doelgericht. Hij bukte zich en inspecteerde de stoelpoot.

'Maak hier een foto van,' riep hij naar een vrouw die na hem was uitgestapt en moeizaam naar hem toe liep. Ze had een camera om haar hals die voor haar borstkas bungelde, en deed wat haar was opgedragen. Nadat ze een tiental foto's had gemaakt, pakte de man die haar de opdracht had gegeven de stoelpoot en deed die in een afsluitbare plastic zak. 'Labelen en registreren,' zei hij. Hij gaf de zak aan de fotografe, die ermee terugliep naar de auto. De man nam alle tijd om zich tot Maria te wenden. Eerst keek hij op zijn horloge en begroette de agent die bij haar stond.

'Inspecteur,' zei brigadier McTavish eerbiedig.

'McTavish,' zei de man met een knikje. 'Heeft ze zich verzet?'

'Tot nu toe totaal niet, inspecteur,' zei McTavish.

Maria probeerde haar gezicht in de plooi te houden. Het idee dat ze zich zou kunnen verzetten en als zodanig een bedreiging voor hen vormde, was zowel lachwekkend als op een of andere manier vleiend.

'Ik ben inspecteur Anton, recherche. Was u degene die de politie heeft gebeld?' vroeg hij.

'Ja,' zei Maria. 'Wat gaat er nu gebeuren?'

‘We zullen eerst de plaats delict in ogenschouw nemen,’ zei Anton.

‘Wanneer word ik gearresteerd?’

Anton keek haar aan. Hij was kleiner dan zij, één meter vijftien, schatte ze, en ze was benieuwd of zijn geringe lengte zijn promotiekanalen in de weg stond. Hij keek haar met een vreemde blik aan. Maria sloeg haar ogen neer.

‘Mevrouw Bloxham, u hebt de meldkamer verteld dat u uw man hebt vermoord. Klopt dat?’ zei hij.

‘Dat klopt,’ zei Maria.

Anton zweeg even en zei: ‘U lijkt er heel rustig onder.’

‘Is dat zo?’ vroeg Maria. Ze keek hem weer aan.

‘Zoudt u zich even willen omdraaien?’ vroeg Anton.

McTavish liet haar los, zodat Maria kon doen wat haar gevraagd was. Ze draaide zich om en zag dat de rozen langs de oprit gesnoeid moesten worden. Daar zou ze nu geen kans voor krijgen. Niemand zou de rozen verzorgen zoals zij. Als ze niet flink werden teruggesnoeid, zouden ze volgend voorjaar minder uitbundig bloeien. Ze merkte dat ze dat jammer vond en kreeg onverwacht tranen in haar ogen.

‘Doe ook een zakje om haar handen, Cooksley,’ zei Anton tegen de fotografe toen die weer terugkwam. Cooksley haalde plastic zakjes tevoorschijn, schoof ze om Maria’s handen en maakte ze met tape vast. ‘We stellen het bewijsmateriaal veilig, mevrouw Bloxham, voor het geval u iets hebt opgelopen of er sporen onder uw nagels zijn gekomen. Bent u gewond geraakt? Hebt u medische hulp nodig?’

Anton probeerde haar uit de tent te lokken. Hij klonk totaal niet met haar begaan.

‘Nee,’ zei Maria. ‘Ik ben ongedeerd.’

Brigadier Mull kwam weer naar buiten en riep Anton, waarna de twee naar binnen gingen. Het maakte Maria niet uit wat de politie daarbinnen deed. Het huis was een verzameling stenen, met cement bij elkaar gehouden, een comfortabel ingerichte plek om bescherming te bieden tegen de elementen zonder dat het enige sentimentele waarde had. Het zou haar geen enkele moeite kosten om het huis achter te laten en er nooit meer een voet over de drempel te zetten. Het maakte niet uit hoe fraai het huis was gebouwd, of hoeveel slaapkamers er waren. Hoogpolige tapijten en ramen met driedubbel glas maakten niet het verschil. De extra vierkante meters betekenden alleen meer schoonmaken, meer muren om je blind op te staren.

Een straaltje zweet liet een glinsterend spoor op haar gezicht achter, van haar linkerwenkbrauw over haar wang. Maria wachtte tot de druppel haar kaak had bereikt en veegde hem met een schouder weg. Anton zou het leuk vinden om haar zo te zien zweten. Dan kon hij alle stereotiepe criminele kenmerken afvinken – schuldgevoel, de vrees om doorzien te worden, de onderbewuste drang om te bekennen. Maria zou hun het drama besparen. Ze was van plan om alleen maar te zeggen dat ze Edward had vermoord, meer niet. En dat ze dat met voorbedachten rade had gedaan.

Anton kwam weer naar buiten, liep naar haar toe en bleef vlak voor haar staan. ‘Mevrouw Bloxham, ik arresteer u. U zult naar een politiebureau worden overgebracht, waar u in de gelegenheid zult worden gesteld om een advocaat te bellen. Later zult u worden verhoord aangaande de molestatie van uw man.’

‘Ik heb over de telefoon al gezegd wat ik gedaan heb,’ zei Maria. ‘Ik denk niet dat ik een advocaat nodig heb.’

‘Ik waarschuw u, en het is belangrijk dat u goed luistert.’ Anton verhief zijn stem iets. Kennelijk vond hij het niet fijn om onderbroken te worden. ‘Over een paar minuten zal het ambulancepersoneel naar buiten komen, en dan moet u hier al weg zijn. Gebruikt u medicijnen die u mee wilt nemen? Ik kan niet voorspellen wanneer u weer in de gelegenheid zult zijn om het huis binnen te gaan.’

‘Nee,’ zei Maria. ‘Ik heb niets meer nodig. Ik ben klaar met dat huis.’

‘En uw man? Zijn er medische klachten waarmee we rekening moeten houden?’

‘Tot vandaag was hij kerngezond. Ik weet zeker dat zijn huisarts dat kan bevestigen,’ zei Maria.

‘Inspecteur,’ riep een agent vanuit de deuropening, ‘de helikopter is er over drie minuten. Ze zoeken alleen nog een goede plek om te landen.’

‘Goed, dan moet u hier nu weg, mevrouw Bloxham. Wilt u naar de politieauto gaan die voor het huis staat?’ vroeg Anton.

‘Komt de lijkschouwer per helikopter?’ vroeg Maria. ‘Ik vroeg me al af wanneer die zou komen.’

‘De lijkschouwer?’ zei Anton fronsend. ‘We hebben het over een traumahelikopter, mevrouw Bloxham.’

‘Dat lijkt me zinloos, gezien de omstandigheden.’

‘Waarschijnlijk had u liever dat we al die moeite niet meer deden,’ zei Anton. Hij keek op zijn horloge. ‘We moeten gaan. U staat onder

arrest wegens poging tot moord, en bij dezen houd ik u aan.'

'Wat?' zei Maria.

'Mevrouw Bloxham, ik wil u met klem verzoeken naar de politieauto te gaan,' zei Anton.

'Poging tot moord, zei u,' zei Maria.

Onder haar voeten voelde ze elk grindsteentje door haar slippers prikken. Ze had het plotseling smoorheet.

Anton haalde zijn wenkbrauwen op. 'Sorry, ik ben kennelijk niet duidelijk genoeg geweest. Uw man leeft nog, mevrouw Bloxham, al snap ik waarom u daar niet meer van uitging, gezien de mate waarin hij is toegetakeld. Er staat al een team van chirurgen klaar om hem te opereren.'

Ze schudde haar hoofd en zocht iets om zich aan vast te houden, maar dat had enkel tot gevolg dat de handboeien nog strakker kwamen te zitten. 'Nee,' fluisterde ze. Haar knieën leken haar gewicht niet meer te kunnen dragen. Anton gaf de andere agent de opdracht haar te ondersteunen, en ze voelde dat ze werd vastgepakt voordat ze helemaal in elkaar zakte.

'Kom alsjeblieft te laat,' mompelde Maria terwijl ze door de duisternis werd verzwolgen.

Eerste dag van het proces

‘Mijn eerste liefde. Mijn schat.’ Zo had Isambard Kingdom Brunel de Clifton Suspension Bridge genoemd. Lotties herinneringen aan de geschiedenislessen op school waren fragmentarisch, maar dat onbeduidende gegeven was haar bijgebleven en kwam vanzelf bij haar boven toen ze Bristol binnenreed. Talloze malen was ze over deze imposante brug de Avon overgestoken, en haar maag protesteerde nog steeds als ze vijfenzeventig meter de diepte in keek. Ze hield haar voet op het gaspedaal, in de wetenschap dat ze niet te laat mocht komen. De vlinders in haar buik hadden niets te maken met hoogtevrees en alles met de nieuwe situatie waarin ze zich begaf. Niemand die ze kende was ooit opgeroepen om in een jury zitting te nemen. Ze had de brief een paar keer overgelezen voordat de inhoud ten volle tot haar doordrong. In een poging de ergste drukte te omzeilen nam Lottie de weg langs de rivier, waar ze zicht had op de majestueuze victoriaanse pakhuizen langs het water, met hun sierlijke bogen en harmonieuze lijnenspel. De omringende kantooflats van glas en staal omlijstten de historische gebouwen zonder aan hun schoonheid afbreuk te doen. Ze kwam langs College Green, waar het immens grote stadhuis een driehoek vormde met de kathedraal en de weg die naar Harbourside voerde. Het leek Lottie heerlijk om in het gras te liggen, om te gaan winkelen en zichzelf te trakteren op een lunch in een van de talrijke tearooms die Bristol rijk was. Maar ze reed door naar het noorden, in de hoop dat ze in een van de parkeergarages een plekje kon vinden. Ze zou de rest van de dag binnen vier muren doorbrengen, zonder de blauwe lucht en de brandende zon, zonder alles wat de stad te bieden had, en ze was op van de zenuwen, alsof zij het was die terechtstond.

Een uur later zat Lottie in de rechtszaal om zich heen te kijken. In haar witte blouse met korte mouwen en haar donkerblauwe broek had ze het gevoel dat ze er beter aan gedaan zou hebben om zich wat formeler te kleden en haar lange haar op te steken. In de brief had daar niets over gestaan, maar velen van haar medejuryleden droegen een net pak en een stropdas, of een keurige blouse en een rok, ondanks de hittegolf die het land nu in augustus teisterde. En alsof dat al niet intimiderend genoeg was, zagen de rechter en de advocaten er al helemaal formeel uit in hun ruimvallende zwarte gewaden en hun stijve grijze pruiken. Haar man, Zain, had gelijk gehad. Dit ging Lottie ver boven haar pet. De enige troost was dat de man naast haar zich al net zo slecht op zijn gemak leek te voelen; hij keek om de haverklap op zijn horloge. Ze vormden met z'n twaalven een willekeurige selectie uit een groot bestand, alsof het een soort menselijke bingo betrof. De edelachtbare, rechter Downey – een vrouw met een lief gezicht en een indringende blik – had hun gezegd plaats te nemen en te wachten tot iedereen er was. Dat was ook al zo intimiderend geweest.

De man naast Lottie stak zijn hand op, waardoor iedereen plotse-ling naar hem keek. Hij was een van de weinige juryleden van Lotties leeftijd, en zijn verschijning trok ongetwijfeld overal bewonderende blikken. Uit zijn lichaamstaal – achteroverleunend, wijdbeens – viel op te maken dat hij zich daar terdege van bewust was.

‘Ja?’ zei de rechter. ‘Hebt u een vraag, meneer...?’

‘Cameron Ellis. Ik kan hier eigenlijk niet blijven. Daar heb ik de tijd niet voor. Ik ben zelfstandig ondernemer, ik run een timmerbedrijf. Ik heb de rechtbank daar vorige week nog over gebeld om het uit te leggen,’ zei hij.

Lottie stond versteld van zijn lef om ten overstaan van advocaten en politie zijn beklag te doen. Hij was misschien een paar jaar ouder dan zij, maar met haar zesentwintig jaar kreeg ze het nog steeds Spaans benauwd bij de gedachte een gehoor te moeten toespreken.

‘Ik begrijp het probleem,’ verklaarde de rechter, ‘maar ik ben bang dat er in het district Bristol heel wat zelfstandige ondernemers rondlopen. Die kunnen we niet allemaal van hun juryplicht ontheffen. U krijgt een dagelijkse financiële vergoeding voor uw aanwezigheid hier. Voordat u allen wordt beëdigd, zijn er verder nog vragen?’

Lottie haalde diep adem en zou liever niets zeggen, maar ze wist dat haar man woedend zou worden als ze geen poging deed onder

haar juryverplichtingen uit te komen, iets wat hij haar op het hart had gedrukt. In zijn baan draaide het allemaal om targets, deadlines en bonussen, wat naar Lotties idee betekende dat hij constant gestrest was en verwachtte dat thuis alles op rolletjes liep. Op storende factoren als juryplicht zat hij niet te wachten. Ze stak haar hand op. De rechter knikte haar bemoedigend toe.

‘Ik ben Charlotte Hiraj. Ik eh... ik heb thuis een kind van drie dat me nodig heeft, dus nou ja, het komt niet goed uit dat ik hier moet zijn, en ik weet trouwens ook niet of ik hier wel de geschikte persoon voor ben,’ mompelde Lottie.

‘Kosten voor de kinderopvang worden vergoed voor de uren dat u hier aanwezig moet zijn, dus daar hoeft u niet voor te betalen. Het kan zijn dat u tegen de juryplicht opziet, maar er is van uw kant geen speciale kennis voor nodig,’ zei de rechter.

Lottie liet zich in haar stoel terugzakken. Naast haar maakte Cameron Ellis nog steeds afkeurende geluidjes. Ze kwamen er allebei dus niet onderuit. Twee weken in donkere kamers met mensen die ze niet kende, luisterend naar dingen die ze niet begreep, terwijl het buiten stralend mooi weer was. Zain zou het bepaald niet leuk vinden dat ze niet thuis was, of hij nu wel of niet voor de kosten van extra kinderopvang opdraaide.

Een vrouw die in de rij voor Lottie zat werd gevraagd te gaan staan. Ze kreeg een bijbel en een kaartje aangereikt. Een voor een werden de juryleden beëdigd. Toen Lottie aan de beurt was, koos ze ervoor om niet de eed af te leggen, met de hand op de bijbel, maar de belofte. In haar jeugd was ze zo vaak van het ene naar het andere pleeggezin gesleept dat ze er niet geloviger op was geworden. Haar wangen werden warm toen haar naam werd genoemd en ze de tekst op het kaartje moest oplezen.

‘Hierbij verklaar en beloof ik waarlijk en oprecht dat ik naar beste eer en geweten een oordeel over de verdachte zal vormen en op grond van het aangevoerde bewijsmateriaal een uitspraak zal doen,’ zei Lottie. De tekst was hopeloos ouderwets, maar de ernst van de zaak klonk er duidelijk in door. Ze had het een onprettig idee gevonden om een oordeel over een ander te moeten vellen. Lottie had in haar eigen leven genoeg fouten gemaakt om te weten dat het oordelen over een ander een hoogst ongemakkelijke zaak was. En toch was het heerlijk om de adrenaline door haar lijf te voelen stromen, iets wat ze lang niet